

Bilag 8

Foreningen af Skov- og Landejendomsbesiddere i Danmark.

København, den 25. oktober 1950.

Foreningen af Skov- og Landejendomsbesiddere i Danmark er af et af sine medlemmer anmodet om at sørge foranlediget, at de forslag til indskrænkninger i ålegårdsretten, som indeholdes i det i landstinget den 4. oktober 1950 fremsatte forslag til lov om saltvandsfiskeri, bliver underkastet nærmere overvejelse. Ålegårdsretten er af økonomisk betydning for adskillige af foreningens medlemmer, og bestyrelsen har derfor anmodet mig om at gøre Dem opmærksom på spørgsmålet, som man finder også er af principiel vigtighed.

Det er almindelig antaget, at ålegårdsretten som en ejendomsret er beskyttet ved grundlovens § 80, og at ålegårdsejerne derfor er berettiget til fuld erstatning i tilfælde af denne rets ophævelse, hvadenten dette sker i den form, at retten overgår til staten, eller således, at den blot bringes til ophør til fordel for de frie fiskere. Herom har bl. a. professor Poul Andersen afgivet et responsum i anledning af en tidligere drøftelse af spørgsmålet.

Samtidig med lovforslaget er der til rigsdagens medlemmer omdelt en betænkning af 21. maj 1950, afgivet af det af landbrugsministeriet nedsatte udvalg. Det anføres i betænkningen (side 16), at „udvalget ikke har haft til opgave at beskæftige sig med det principielle spørgsmål om eventuel afløsning af ålegårdsretten, men mener dog ikke at burde undlade at give udtryk for, at man vil anse det for meget ønskeligt, om en sådan afløsning kunne gennemføres, idet dette ville være af meget stor betydning for mange fiskere, der nu i kraft af denne ret hindres i den frie udøvelse af deres erhverv.“ Betænkningen omhandler (side 16—23) indgående de i forbindelse med ålegårdsretten stående spørgsmål, og det anføres, at man i lovforslaget — for at søge at begrænse antallet af tvister mellem ålegårdsejerne og de frie fiskere — opstiller nærmere regler dels om, hvilke fangstapparater der kan betragtes som ålegårde, dels i hvilken afstand fra ålegårde de frie fiskere må opstille fangstredskaber. Derimod indeholdes der i betænkningens almindelige del intet om, at der foreslås indført nye regler, som betyder en væsentlig, principiel indskrænkning i ålegårdsejernes rettigheder.

Ifølge lovforslagets § 7, stk. 3, må armene (de garn, som i en vinkel mod hinanden fører ålene det sidste stykke ind mod rusemundingen) ikke på noget sted have en højde af mere end $3\frac{1}{2}$ m over havbunden. Det anføres i bemærkningerne hertil (betænkningen side 107), at der ganske vist ikke herved er skabt nogen hindring for den ålegårdsberettigede med hensyn til at sætte redskabet så langt ud i havet, som han har lyst til, men at begrænsningen vil virke rent praktisk, idet udsætning af ålegårde på så store vanddybder, at vandoverfladen kommer til at ligge væsentligt over redskabets øverste fangende del, vil være formålsløs, fordi ålen da vil passere over redskabet. Udtrykt direkte vil dette sige, at den foreslåede regel indskrænker ålegårdsretten således, at retten ikke kan udøves på vanddybder væsentligt over $3\frac{1}{2}$ m.